

Parthenope

Direcció: Paolo Sorrentino **Guió:** Umberto Contarello, Paolo Sorrentino **País:** Itàlia
Durada: 137 min **Any:** 2024 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Celeste Dalla Porta, Gary Oldman, Stefania Sandrelli, Luisa Ranieri... **Fotografia:** Daria D'Antonio **Distribuïdora:** Bteam Pictures **Estrena a Espanya:** 25/12/2024
No recomanada per a menors de 12 anys
Doblada en espanyol / Versió original en italià i napolità, amb subtítols en català

SINOPSI

Una carta d'amor a aquest Nàpols que riu, captiva i enamora, que ens fa viatjar per la vida de Partènope (Celeste Dalla Porta) des del seu naixement als anys 50 fins avui. Un conte que desborda passió i llibertat i ens submergeix en els grans amors i decisions que tot ho canvien per sempre. La vida d'aquesta dona sense prejudicis i avançada al seu temps és un viatge bellíssim, caòtic i fascinant mentre descobreix i aprèn l'ofici de viure, en un entorn tan purità com opressor. (Bteam Pictures)

CRÍTICA

La recerca de la bellesa

Partènope, en la mitologia grega, va ser una bella sirena que després de fracassar en l'intent d'encantar Odisseu i els seus homes, es va llançar al mar i el seu cos va arribar a la costa on es va fundar l'antiga ciutat de Partènope, que després es va convertir en Nàpols. Des de llavors, la seva figura simbolitza la bellesa i la història de la ciutat, i és considerada una protectora i part integral de la identitat cultural napolitana i si alguna cosa sabem de **Paolo Sorrentino** és que és un admirador tant de Nàpols com de la bellesa. Dos conceptes que per a molta gent no poden estar units i, precisament això, aquí rau part de la pel·lícula.

Si alguna cosa no és **Parthenope**, és sorprenent. Té tot el que un pot esperar d'una pel·lícula de **Paolo Sorrentino**, totes les seves filies i fetitxes començant, com ja hem dit, per Nàpols i el Nàpols. També escoltarem ecos de *La Gran Belleza* o d'*El Joven Papa* i, en general, el tipus d'humor, provocació, estil i ritme del cinema de Sorrentino. Això pot ser una advertència o un reclam quan es tracta d'un director tan polaritzador com el Napolità.

Parthenope explica la vida d'una jove napolitana que neix a les aigües del mar Tirrè al golf de Nàpols. Interpretada per la impressionant nouvinguda **Celeste Dalla Porta**, Partènope és el centre d'atenció però també un misteri mentre passa els estius ociosos a Nàpols i a la propera illa de Capri. És allà, cinc anys després, on coneix l'escriptor **John Cheever**, interpretat per **Gary Oldman** en un petit paper que ressona al llarg de tota la pel·lícula. Cheever és un home que ha triat viure en una mena de malenconia gloriosa, reflexionant sobre preguntes com: "Què va passar amb tots els bells plans que vam fer quan érem borratxos a la nit?"

La pel·lícula es pot dividir en tres parts i un epíleg. A la primera part -la més brillant- s'explora el poder de la bellesa i la seducció. "La bellesa, com la guerra, obre portes" diu un personatge. Quan tens tota la bellesa del món, la bellesa i la inconsciència de la joventut, les portes que t'atreuen són les que no pots obrir. El desig és més intens que el triomf i les metes són impossibles i, per això, doloroses. A la segona part, il·lustrada pel dolor d'aquesta primera part, s'explora la manca de bellesa. La de qui la va tenir a la joventut i l'ha perdut, també la de qui no l'ha tingut mai. A la tercera part, en canvi, el que es busca és aprendre a mirar, a descobrir la bellesa, a reverenciar-la com el miracle que és. A tractar-la com una cosa sagrada que pot estar més enllà de l'evident.

És cert que la tercera part culmina amb una escena que de surrealista pot resultar ridícula però és clar que **Sorrentino** és conscient del poder de l'art –i del cinema en concret– a l'hora de construir els estàndards de bellesa. Ell mateix ha participat d'això i ara s'atreveix a subvertir-ho, encara que potser el seu talent i la seva subversió no estan en aquest tipus d'escenes.

La pel·lícula és bellíssima, de vegades artificial, però sempre sexi i lluminosa. La fotografia, a càrrec de **Daria D'Antonio**, captura la llum del Mediterrani d'una manera que ressalta tant la bellesa natural com l'artificial dels escenaris. La música de **Lele Marchitelli** afegeix una capa de malenconia i drama que complementa perfectament la narrativa. El vestuari de **Carlo Poggioli** i els pentinats d'**Aldo Signoretti** no sols serveixen per caracteritzar Partènope des de l'adolescència fins als 30 anys, sinó que també reflecteixen l'estat d'ànim i la seva posició social de cada moment.

La debutant **Celeste Dalla Porta** és l'encarregada de representar Partènope des de l'adolescència fins a l'entrada a la trentena. Ho fa desbordant sensualitat i carregant la mirada d'emoció, curiositat, luxúria, pena o el que calgui. És capaç de donar a Partènope el que necessita en cada evolució. Un gran descobriment.

A l'epíleg, serà **Stefania Sandrelli** la que interpretarà una septuagenària Partènope. És llavors, després de més de dues hores de viatge, que **Paolo Sorrentino** intentarà explicar-nos en què pensava Partènope i, llavors sí, declarar el seu amor per Nàpols d'una manera explícita i, és clar, al ritme d'un Nàpols victoriós.

Ricardo Fernández - elcontraplano.com